

Адамовъ погледна парахода и направи презрителна гримаса.

— Има единъ тамъ... Ама нашъ си е...

— Какъ нашъ?

— Патруленъ е. Обикновенъ търговски параходъ, въоръженъ колкото за патрулна служба. Всѣки день си минава, не стреля, не се закача. Все едно — нашъ е... Но вчера мина пакъ онзи таласъмъ.

Адамовъ се досѣща, че не го разбирамъ и се поправя:

— Мина единъ голѣмъ броненосецъ. Типъ Сюфренъ, 275 метра дължина, гази 8 м., 12 орджия 30·5 см... И още... У него топове, топове, като въ умрѣло куче черви...

Адамовъ мразѣше англичанитѣ. Всичкитѣ му нещастия идѣха отъ тѣхъ. Той не можеше преди всичко да забрави хубавия животъ на пристанището. Денемъ — движение и глъчка около параходитѣ, непрекъснатъ писъкъ на сирени, остра миризма на смола и димъ. А вечеръ — ония малки кръчми по крайбрѣжието, въ които всѣкога има пържена риба, вино, латерна и весела компания. Всичко това е сега като сънъ. Адамовъ се чувствуваше унизенъ и каточе изгоненъ отъ собствената си кжща. Една вечеръ го срещнахъ, когато слизаше въ заставата. Изглеждаше огорченъ повече отъ всѣкога и искрено ми се оплака, че той, старъ морякъ, срамува се да живѣе